

Sygn. akt II K 270 / 16

2 Ds. 41.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Chorab

Protokolant Judyta Kurmańska

po rozpoznaniu w dniu 24.10.2016 r., 12.12.2016 r.

sprawy **F. K. (1)**

urodz. (...) w L.

syna F. i T. z d. G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 stycznia 2016 roku z terenu stolarni w M., przy ulicy (...), w powiecie (...), zabrał w celu przywłaszczenia tarcicę sosnową w postaci 6 desek o wymiarach 30 cm/4 cm/500 cm o wartości 500 zł, działając na szkodę M. J. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego F. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, iż przyjmuje, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 278 § 3 k.k. i za to na podstawie wyżej powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego F. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego F. K. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. J. (1) kwoty 500 (pięćset) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.01.2016 r. do dnia zapłaty;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk. i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dn. 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego F. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt IIK 270/16

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W chwili obecnej F. K. (1) jest 31 - no letnim stałym mieszkańcem M. powiatu (...). Zamieszkuje on na ul. (...) wraz swoją matką, konkubiną i trójką dzieci, zatrudniony jest natomiast w charakterze budowlańca.

(dowód: dane osobowe oskarżonego F. K. (1)- k.22 i k. 73v; wyjaśnienia osk. F. K. (1) – k. 24).

W dniu 27 stycznia 2016 r. w godzinach późno wieczorowych ok. 22 , F. K. (1) samochodem m-ki (...) typu kombi udał się na ul. (...) i zatrzymał swój samochód przy wejściu na teren stolarni należącej do M. J. (1). Następnie wszedł na teren tej stolarni i wyniósł spod zadaszonej wiaty sześć sztuk desek sosnowych pierwszej jakości , sezonowanych i okorowanych długości około 5 metrów. Zabrane deski włożył do samochodu którym przyjechał , w momencie jak wychodził z tej posesji , a deski były już ułożone w samochodzie zauważyli go J. K. i S. K.. F. K. (1) również ich zauważył , po czym wsiadł do samochodu i odjechał. Następnego dnia J. K. udał się do M. J. (1) i powiedział mu o kradzieży przez F. K. (1) przedmiotowych desek.

(dowód: zeznania świadków : J. K. – k . 75 , S. K. – k. 11 i k. 76 ; zeznania pokrzywdzonego M. J. (1) –k. 74 – 75 ; notatka urzędowa – k. 1).

Wartość skradzionych pokrzywdzonemu M. J. (1) sześciu sztuk desek wynosiła kwotę 500 złotych. M. J. (1) pomimo tego , że poinformował F. K. (1) , że to on ukradł mu jego deski , F. K. (1) temu zaprzeczył , nie zwrócił pokrzywdzonemu tych desek , ani ich równowartości.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego F. K. (1) – k. 73v , k. 24-25; zeznania pokrzywdzonego M. J. (1) –k. 74-75).

F. K. (1) wprawdzie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym jako osoba karana niemniej jednak w świetle obowiązujących przepisów jest on osobą niekaraną , gdyż został on skazany w dniu 25.03.2014 r. (orzeczenie uprawomocniło się w dniu 02.04.2014 r.) na karę pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem wykonania na okres próby lat dwóch , a więc takie skazanie ulega zatarciu z mocy prawa po upływie okresu dwóch lat próby i kolejnych sześciu miesięcy. Licząc zatem ten okres od dnia prawomocności tj. 02.04.2014 r. skazanie F. K. (1) z mocy prawa uległo zatarciu w dniu 02.10.2016 r. a więc w chwili obecnej jest on osobą niekaraną sądownie.

(dowód: zapytanie o karalność osoby F. K. (1) - k. 47).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym F. K. (1) nie przyznał się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. W złożonych wyjaśnieniach podał , że nie ma nic wspólnego z tą kradzieżą , gdyż na pewno od godz. 21 dnia 27.01.2016 r. nie przejeżdżał ul. (...) , na pewno nie jechał obok tartaku pana J., w ogóle nie zna go i nie wie dlaczego został posądzony przez niego o kradzież tych desek. Podkreślał , że w ogóle nie zna pokrzywdzonego J. i nie wie , kto i dlaczego wrabia go w tą kradzież (k.24).

Bezpośrednio przed Sądem , przesłuchany w charakterze oskarżonego F. K. (1) również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu . W całości potwierdził i podtrzymał złożone w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia , dodatkowo wskazał , że przejeżdżał koło zakładu pana J. , ale dlatego , że wraz z żoną robił zakupu w sklepie spożywczym mieszczącym się też na tej ulicy (k.73 v-74).

Sąd zważył co następuje :

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności do oceny wyjaśnień oskarżonego F. K. (1) należy wskazać, że te wyjaśnienie w całości na wiarygodność , co do istoty sprawy nie zasługują.

Sąd doszedł do takiego przekonania, dokonując oceny wyjaśnień osk. F. K. (1) łącznie z oceną mocy dowodowej pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pozostały zaś materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków w osobach J. K. , S. K. , jak i pokrzywdzonego M. J. (1) , nie pozostawiają cienia wątpliwości, że tenże oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sposób opisany w zarzucie.

Wyjaśnienia oskarżonego F. K. (1) stoją , w szczególności w oczywistej i rażącej sprzeczności z zeznaniami świadków w osobach wyżej wskazanych , zaś zdaniem Sądu zeznania świadków J. K. i S. K. zasługują na obdarzenie ich wiarygodnością. Ich zeznania wzajemnie się bowiem uzupełniają i potwierdzają , są logiczne i konsekwentne. Wreszcie w ocenie Sądu , nie sposób logicznie wyjaśnić powodów dlaczego właśnie świadkowi ci mieliby pomawiać niewinną osobę – F. K. (1) o dokonanie tej kradzieży. Mało tego zmówić się tak aby w postępowaniu przygotowawczym i

przed Sądem konsekwentnie lansować nieprawdziwą wersję wydarzeń. Nie sposób również nie zauważyć, że o kradzieży przedmiotowych desek świadek J. K. poinformował pokrzywdzonego już następnego dnia, a więc gdyby jego zeznaniom odmówić wiarygodności należałoby przyjąć, że albo sam dokonał tej kradzieży (ewentualnie z inną innymi osobami), albo kradzieży tej dokonał ktoś inny niż F. K. (1), ten zaś fałszywie go pomawia. Zdaniem Sądu żadna z tych wersji nie mogła zaistnieć.

Sąd mając bezpośredni kontakt z osobami tych świadków nabrał przekonania, że J. K. nie jest na tyle „cwana”, przebiegłą osobą aby z niewiadomych powodów wymyśleć i konsekwentnie realizować plan „wrobienia” F. K. (1) w kradzież. Nadto dodatkowo w sposób istotny zaangażować w to swoją siostrę i z takimi konsekwencjami realizować swój plan. Nie mógł on bowiem przewidzieć wszystkich okoliczności które mogły się wydarzyć po tej kradzieży, choćby takiej, że deski te mogą odnaleźć się zupełnie u kogo innego, policja może schwytać „prawdziwego” sprawcę, czy choćby to, że w tym czasie F. K. (1) mógł przebywać w zupełnie innym miejscu, oddalonym znacznie od miejsca kradzieży i wówczas J. K. niewątpliwie ryzykowałby narażeniem się na fałszywe oskarżenia skoro w sposób oczywisty oskarżony nie mógłby być w miejscu wskazywanym przez świadka.

Tymczasem świadek ten (J. K.) konsekwentnie zarówno osobie pokrzywdzonego M. J. (1), a potem, oficjalnie do protokołu policji dwukrotnie jak również bezpośrednio przed Sądem wskazywał sprawcę kradzieży.

Wreszcie zachowanie przed Sądem zarówno J. K. jak i S. K. wynikające z treści protokołu rozprawy zdaniem Sądu absolutnie nie musi dyskwalifikować treści ich zeznań i wiarygodności tych zeznań.

Jeśli chodzi o zeznania pokrzywdzonego M. J. (1) są one zdaniem Sądu i konsekwentne i logiczne i znajdują potwierdzenie i uzupełnienie w pozostałych dowodach.

Odnosnie zaś zeznań świadków – K. N. i T. K., Sąd odmówił waloru wiarygodności tym zeznaniom. W pierwszej kolejności należy wskazać, że są to osoby najbliższe dla oskarżonego F. K., odpowiednio konkubina i matka i już z tego powodu do treści ich zeznań należy podchodzić z dużą dozą ostrożności. Oczywistym, jest bowiem, że jeśli osoby te razem zamieszkują, nie są w konflikcie, a są najbliższą dla siebie rodziną to oczywistym jest, że wszelkimi możliwymi sposobami będą one bronić osoby F. K. (1) przed odpowiedzialnością karną. Wreszcie zeznania ich stoją w rażącej i oczywistej sprzeczności z zeznaniami J. K. i S. K., które to zeznania, Sąd w całości obdarzył wiarygodnością.

Reasumując zatem ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyjaśnienia oskarżonego F. K. (1) nie zasługują w ocenie Sądu na obdarzenie ich wiarygodnością co do istoty sprawy, a dokonując całościowej oceny materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy i omówiony powyżej wskazuje jednoznacznie, że oskarżony ten dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Należy zatem wskazać, że oskarżony F. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk. w ten sposób, że :

w dniu 27 stycznia 2016 r. z terenu stolarni w M., przy ul. (...), w powiecie (...), zabrał w celu przywłaszczenia tarcice sosnową o wymiarach 30cm/4cm/ 500 cm o wartości 500 złotych na szkodę M. J. (1).

W ocenie Sądu nie może budzić wątpliwości, kwalifikacja prawna czynu, którego popełnienia dopuścił się F. K. (1). Niewątpliwie bowiem przedmiotowa tarcica sosnowa (deski) jest rzeczą cudzą w rozumieniu przepisu art. 278 kk., a ich zabranie z terenu należącego do pokrzywdzonego zaborem (kradzieżą) o której mówi ten przepis. Wątpliwości nie może budzić również wartość skradzionej rzeczy, gdyż w sposób przekonujący została ona uzasadniona przez M. J. (1), a nadto żadna ze stron tej wartości nie kwestionowała.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących dotyczących osoby sprawcy – F. K. (1). Do okoliczności obciążających w ocenie Sądu należało zaliczyć: działanie oskarżonego późną porą i fakt, że w dokonaniu kradzieży nie przeszkadzała mu obecność dwóch świadków tej kradzieży.

Za okoliczności łagodzące o ocenie Sądu należało uznać to, że oskarżony F. K. (1) na chwilę obecną jest osobą, która nie była karana sędownie.

Łącząc wyżej wymienione okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu F. K. (1) na podstawie art. 278 § 3 kk. kary trzech miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu – przy czym spełni w stosunku do tego oskarżonego rolę wychowawczą i zapobiegawczą, czyniąc nadto zadość prewencji ogólnej. Nadto Sąd przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi (w rozumieniu przepisu art. 278 § 3 kk.) w uwagi na wartość skradzionego mienia (niewiele przekraczającą tzw. wartość wykroczeniową), oraz rodzaj skradzionego mienia, gdyż w ocenie Sądu mienie w postaci desek nawet wy sezonowanych i pierwszego gatunku nie stanowi o kradzieży jakiejś nadzwyczajnie cennej rzeczy.

Orzekając o rozmiarze kary Sąd wziął także pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, a także zachowanie się oskarżonego po jego popełnieniu. Okoliczności te - w ocenie Sądu – pozwalają na jego pozytywną ocenę, która może i powinna mieć wpływ na wymiar kary zwłaszcza, że tryb życia, stosunki rodzinne, postawa wobec wartości społecznych oskarżonego świadczą o nienagannym (w chwili wydawania wyroku) życiu.

W związku czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 kk., Sąd wykonanie orzeczonej oskarżonemu F. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący lat dwa. W ocenie Sądu oskarżony ten zasługuje na obdarzenie go zaufaniem i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Sąd jest przekonany, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegnie popełnieniu przez niego przestępstwa w przyszłości.

Na podstawie art. 46 § 1 kk. Sąd zobowiązał oskarżonego F. K. (1) do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. J. (1) kwoty 500 złotych (wartość skradzionych desek sosnowych). Zdaniem Sądu obowiązek ten należało orzec wobec oskarżonego F. K., skoro wyrządzona szkoda nie została naprawiona, a pokrzywdzony M. J. o to wnosił (k. 73).

Mając na uwadze, to że osk. F. K. (1) ma na utrzymaniu czwórkę dzieci, a zarabia około 1.500 złotych miesięcznie, Sąd uznał, iż zachodzą wobec niego podstawy do zwolnienia go od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzania mu opłaty.

Podstawę ku temu stanowiły, cytowane już w treści orzeczenia, przepisy art. 624 § 1 kpk. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.